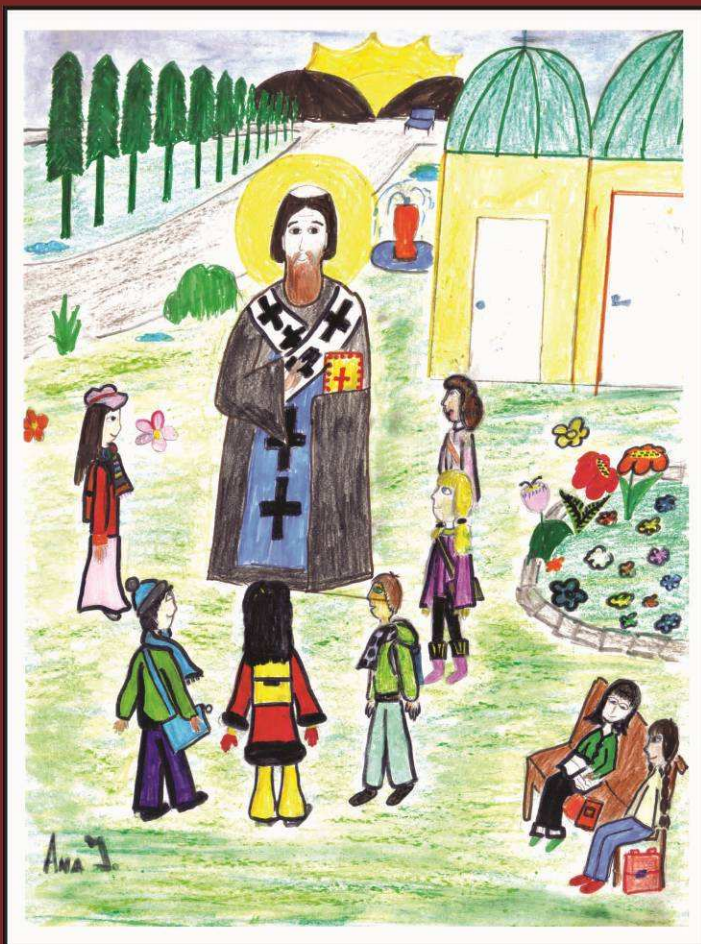

РАСТКО

ИЗДАЈЕ ОСНОВНА ШКОЛА "17.ОКТОБАР"-ЈАГОДИНА

Број 8
Јагодина 2011.

ОДОБРЕЊЕМ ДИРЕКТОРА ШКОЛЕ
БИЉАНЕ МИЛАНОВИЋ
ЧАСОПИС ИЗДАЈЕ
ОСНОВНА ШКОЛА "17. ОКТОБАР"

УЗ САГЛАСНОСТ КООРДИНАТОРА ЗА ВЕРОНАУКУ
НАМЕСНИШТВА БЕЛИЧКОГ ЕПАРХИЈЕ ШУМАДИЈСКЕ
ЈЕРЕЈА МИЛОМИРА ТОДОРОВИЋА
ЧАСОПИС УРЕЂУЈЕ
ВЕРОУЧИТЕЉ **БОРИС МИЛОСАВЉЕВИЋ**

СТРУЧНИ КОНСУЛТАНТИ:
ПЕДАГОГ **МАРИНА АНТОНИЈЕВИЋ**
ЂАКОН **НИНОСЛАВ ДИРАК**

ЛЕКТУРА ТЕКСТА
НАСТАВНИК СРПСКОГ ЈЕЗИКА
МАЈА АЛЕКСИЋ

АУТОРИ ТЕКСТОВА
УЧЕНИЦИ НОВИНАРСКЕ СЕКЦИЈЕ

ШТАМПА
ПАПИР КОМЕРЦ - ЈАГОДИНА

ДАРОДАВАЦ ЧАСОПИСА

СКУПШТИНА ОПШТИНЕ
ЈАГОДИНА

УМЕСТО УВОДНЕ РЕЧИ

41. Писмо :

*Писару Веселину Г. који се чуди
зашто Свети Сава није писао књиге*

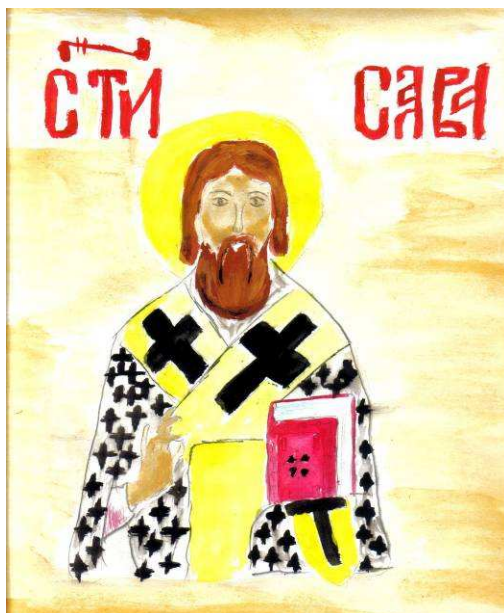
Да ли због тога, велиш, што онда није било хартије? Било је хартије и онда, чак и боље него данас, хартије од коже. Па и мастила је било, које теже бледи од данашњег. Кад одеш у Хиландар, видећеш рукописе из оног времена, царске и светитељске, који су мање бледи него ли тестамент твога деде.

Писао је свети Сава, али мало. Заиста мало је писао мастилом по хартији, али много, врло много на други начин -на начин апостола Христових. Читај шта Павле пише Коринћанима: *ви сте наша посланица... кроз наше служење написана, не мастилом, него Духом Бога живога* (2. Кор. 3,2-3). Овим начином написао је Сава врло много књига, на милионе. Колико честитих Срба, толико Савиних књига. Он пише и дан данас. Сви они малишани што сваког белог јануара певају: Ускликнимо с љубављу светитељу Сави - јесу најновије књиге Савине. Он их не исписује мастилом но *Духом Бога Живога*. И не пише на хартији него на срцима. Нити пише речи пролазне но вечите; не речи смрти но речи живота; не слова овога света но слова онога света. Највећи и најчудеснији књижевник српски, несравњив, ненадмашан! Његова жива библиотека пренета је делом на небеса; његова сабрана дела не могу се показати сад него тек на крају света и времена, на последњем Суду Божијем. Тада ће се моћи сагледати сва дела Немањића Саве, исписана Духом Христовим, жива слова, живе душе људске, грађани Царства Небескога. Управо светитељ је српски сам перо изабрано, а писац сам Дух Божији Свети, по речи цара Давида: *ја сам перо књижника брзописца* (Пс. 45,1). Тај књижник брзописац није нико други до Дух Свети, који је писао кроз пророке, апостоле и светитеље.

Писао је свети Сава и кроз малтер и циглу, и кроз законе државне, и кроз цркве и школе. Хилендар и Жича његово је писање. И прво царство српско, уколико је непорочно и свето, његово је писање. Но све су то само помоћна средства његових бесмртних дела, душа људских, у које он жели да уброји и твоју душу.

Ако је неко од Срба покрмачена књига, није крив свети Сава него он сам. Свак себе крмачи, но нико себе не може очистити ни исправити без Духа Светога. А ти знаш шта значи крмача? То је она звер, пред коју, по заповести Највишега, не треба бацати бисер.

Мир ти и радост од Духа Светога.

„Свети Сава” - Стеван Младеновић

Епископ НИКОЛАЈ
(СВЕТИ НИКОЛАЈ ЖИЧКИ)

У СВЕТУ ПОСТОЈИ ЈЕДНО ЦАРСТВО ...

БОЖИЋ

Свечан је свима овај дан,
раздраган и радостан.
у сваком дому је славље
слави цело Православље.

Рођење нашега Христа
слави свака душа чиста,
на окупу је свака породица
и сви су веселих лица.

Празник је то највећи наш
кад сваком треба љубав да даш,
љубав нам свима треба
говори на господ са неба.

Милица Аранђеловић 3/1

„Моја Божићна јелка” - Ана Трукуља 4/3

МОЈА МАМА

Моја мама је дивно биће,
воли ме и пази,
а највише мазим.

И ја њу волим,
и ја њу мазим,
и наравно пазим.

Заједно се грлимо,
и љубимо

„Љубав све оживи” - Ана Југ

и много, много волимо.

За нас не постоји туга
код нас је само срећа.

То је моја мама,
она никад неће бити сама,
волимо се, пазимо,
уз све то и мазимо!

Милићевић Јована 4/5

МОЈЕ МИСЛИ О МАЈЦИ

Мајка је као нежни бели лептир који увек лети око нас.
Мајка је као плави бисер у мом срцу који нико не може да украде.

Мајка нам даје крила да одлетимо што даље и што више.

Мајка нас води ка рају као добар човек.

Мајка је као наш сјај у оку који ће вечно сјати.

Мајка је као звезда на небу која нас чува ноћу, која ће вечно блистати над нама.

Мајке имају то нешто што други људи немају.

Мајка, то нежно створење, само она носи кључ од блага.

Злато, дукати, све вредне ствари света не могу се упоредити са мајком.

Имати мајку вредније је него сво благо овог света.

Мајка је као нежни цвет који никад неће увенути.

Мајка је ватра у срцу која ће нас увек грејати.

Сара Васић 4/5

О МОЛИТВИ

МОЛИТВА је управљање душе човекове Богу, или беседа срца са Богом ,кроз коју, представљајући невидљивог Бога пред собом, човек излива пред Њим осећања своје душе. Она је уздизање ума и срца Богу: њоме човек узлеће у хорове анђела и постаје учесник њиховог блаженства. Молитва је тамјан најпријатнији Богу, најсигурнији мост за прелаз преко искушења таласа живота, необорива стена свих који верују, мирно пристаниште, божанска одећа која облачи душу великом добротом и лепотом. Молитва је мати свих добрих дела,чуварка чистоте тела, печат девојаштва, сигурна ограда против свих лукавстава вечитог непријатеља нашега - ђавола. Она гони непријатеље именован Христовим, јер јачег од овог средства нема ни на небу ни на земљи.

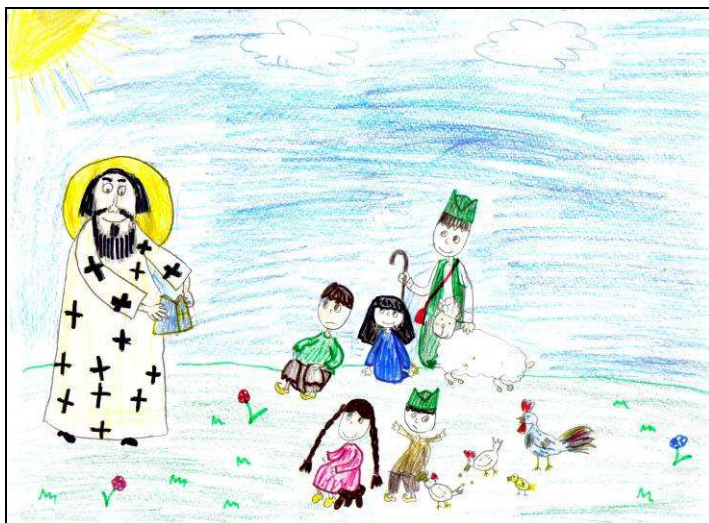
Молитва је утврђење света, умилоствивљење Бога за грехе, пристаниште које таласи не могу сломити, просвећење ума, секира очајању, разбијање туге, рађање наде, ублажавање гнева, заступница свих којима се суди, радост оних који су у тамници, спасење онима који гину. Она је кита учинила да постане дом Јонин, Језекију је вратила од врата смртних животу, вавилонским младићима пламен је претворила у росу. Молитвом је свети Илија затворио небо, те не паде киша на земљу за три године и шест месеци. Кад ни сами апостоли нису могли изагнати нечисте духове, Господ им је рекао: „Овај се род изгони само молитвом и постом“.

Када управљаш ум и мисли ка небу и хоћеш да се сјединиш са Господом, тада велико мноштво нечастивих као црни облак надноси се над тобом да би ти спречили пут небу.

Но, као што су стари зидови Јерихона пали од силе Божије, тако ће и сада стене зла, које спречавају ум твој, бити оборене силом Божијом. Када си на молитви, сети се пред ким стојиш. Буди глув и нем за све што те окружује, призивај Господа у помоћ и Он ће ти помоћи.

Потребно је из корена ишчупати свако осећање гнева и потпуно очистити убиствено осећање телесне жеље, ма чему она била управљена. „Непрестано молите се да не паднете у напаст“. Непрестана молитва састоји се у томе, не само да се ми увек молимо, већ стално Бога да се сећамо и осећамо Га увек пред собом како гледа на сва дела, намере и помисли наше. Према томе, дивна је навика обраћати се Господу од срца и кратким молитвама у свакој прилици и послу: Боже помози! Господе благослови! Слава Ти Господе! Благодарим Ти Боже! Господе спаси! Господе Исусе Христе, Сине Божји, помилуј ме грешног! Пресвета Богородице спаси нас! Када су таква осећања у нама, тада су наше речи и наши поклони - молитва

Јована Стојановић 8/3

„ Свети Сава и деца ” - Јелена Станковић 3/3

СТЕФАН ЛАЗАРЕВИЋ (1377 - 1427)

Стефан Лазаревић се родио 1377. године у Крушевцу, као шесто дете, а први син кнеза Лазара и кнегиње Милице. Млади принц Стефан био је васпитаван у византијском духу од стране многобројних учених Грка који су избегли у Крушевац пред најездом Османлија. Његовом образовању допринела је и монахиња Јефимија, некадашња деспотица Јелена Мрњавчевић. Стефанов биограф Константин Филозоф записао је о младалачким данима свога јунака, да је у свему био први и у свему био савршен, и у ратовању, борби и уметности, а по лепоти тела и снаге био је међу вршњацима као сунце посред звезда.

Време Стефанове младости било је и време највећег страдања српског народа и пропасти српске државе услед продора Турака на Балкан. После Косовске битке и погибије кнеза Лазара, кнегиња Милица је у име малолетног сина

Стефана, морала да прихвати услове мира и вазални однос: обавезу да даје годишњи харач и помоћне трупе за султанове походе. Ради обезбеђења мира, кнегиња Милица је предала своју четрнаестогодишњу кћер Оливеру у харем султана Бајазита. Млади Стефан, још као дечак, лично је султану 1390. године предао сестру. Тада је стекао наклоност Бајазитову и у њему је имао великог заштитника све до султанове смрти у бици код Ангоре 1402. године.

Стефан је био веома mudar владар, свестан да је вазални однос према Турској једини избор за опстанак српске државе. У бици на Ровинама против влашког војводе Јована Мирче, маја 1395. уз султана се бори и Стефан Лазаревић, као и други господари распарчаних српских земаља, Марко Краљевић, Константин Драгаш (обојица су погинули) и Константин Балшић. Следеће године, Стефан Лазаревић је учествовао у бици код Никопоља против крсташке војске коју је окупио угарски краљ Жигмунд (Сигисмунд) и према сведочењу извора, највише је допринео турској победи.

Османлијска експанзија на Балкан заустевљена је продором Татара (Монгола) у Анадолију, које је водио њихов неустрашиви вођа Тамерлан (Тимур). До одлучне битке дошло је 28. јула 1402. године у равници код Ангоре. Турску војну силу поред Османлија знатно су ојачали и балкански хришћани. Са ратницима у Малу Азију у помоћ Бајазиту похитали су и браћа Гргур и Ђурађ Бранковић, као и Стефан Лазаревић са својим оклопницима. Полудивљи Тамерланови ратници сатрли су Бајазитову војску. Нису му помогли ни српски оклопници који су се веома храбро борили. Према речима Константина Филозофа, Стефан Лазаревић је три пута покушао да спаси опкољеног цара Бајазита. Тамерлан је заробио султана и затворио га у гвоздени кавез. Понижен и скрхан до крајњих граница, умро је почетком 1403. године. У бици код Ангоре заробљен је и Гргур Бранковић, а Тимуру је из Брусе одведена и Стефанова сестра, Оливера Лазаревић. Према изворима Стефанова храброст у бици код Ангоре допринела је да монголски хан ослободи Оливеру.

После ангорске битке, српски кнез са својом војском стигао је у Цариград, где му је византијски цар Јован VII Палеолог доделио титули деспота, највишу после царске. Бајазитова смрт и борбе за престо између његових наследника Сулејмана, Мусе и Мехмеда, омогућили су деспоту Стефану да се привремено отргне од турске власти. Окренуо се угарском краљу Жигмунду, постао је 1403. године његов вазал и добио је Мачву и Београд, а затим 1411. године и највећи босански рудник Сребрницу.

Грађански рат у Турској између Бајазитових наследника у периоду од 1402. до 1413. године приморао је деспота Стефана да се приклања учесницима у сукобу. Србију у то време, такође, потреса међудинастички сукоб између Бранковића и Лазаревића. Непосредно после Ангорске битке, враћајући се са бојног поља новембра 1402. године, Стефан и Вук Лазаревић сукобили су се са Ђурђем и Лазаром Бранковићем у грачаничком крају на Косову. Такође, деспот Стефан Лазаревић био је приморан да после сукоба са братом Вуком за превласт над српским земљама препусти брату половину земље 1409. године. Наредне 1410. године у Сукобима између Бајазитових синова Мусе и Сулејмана, деспот Стефан се прикључио Мусиној опсади Цариграда, у коме се налазио Сулејман и византијски цар Манојло II Палеолог. Мусина војска је претрпела пораз на Златном Рогу, а због издаје био је погубљен Стефанов рођени брат, Вук Лазаревић. Ратовање 1410. однело је поред Вука Лазаревића и кнеза Лазара Бранковића, сестрића деспота Стефана. У време ових сукоба, дошло је до измирења између деспота Стефана и Ђурђа Бранковића и 1412. године Стефан је посинио сестрића Ђурђа. Грађански рат у Турској окончан је 1413. године учешћем деспота Стефана и стварањем великог савезништва са трећим Бајазитовим сином Мехмедом I. Деспот Стефан помогао је Мехмеду I да се учврсти на престолу, обновио је старе обавезе према султану и обезбедио земљи дванаест година мира. Тако је српска деспотовина истовремено била везана за султана и угарског краља и била безбедна све док је поштован мир на граници између Угарске и Турске.

У периоду мира деспот Стефан Лазаревић изградио је своју државу по византијским узорима. Био је образован владар, а његова дворска канцеларија води преписку на латинском и грчком језику, поред српског. У државничким пословима настојао је да ојача централну власт: *једне као начелнике над пословима постави, друге као телохранитеље своје што беше и најповерљивији чин, а о стварима дома царског. Множина ових беше у сваком чину, тако да их буде довољно у свако време.* На двору је била забрањена вика, лупање ногама, смех и сви су били обучени у одећу светлих боја. Слушала се само црквена-духовна музика. Престоницу српске државе преместио је у Београд у коме подиже утврђење са седам високих кула.

Деспот Стефан се подједнако старао и о економском уређењу државе. Подстицао је развој и отварање нових рудника у рудничком и копаоничком крају. Наредио је 1412. године да се прикупе и саберу сви прописи везани за рударство у Новом Брду у јединствен корпус - *Закон о рудницима.* Уз рударство развијало се занатство и трговина, па су као тргови процветали Београд, Параћин, Крушевац, Ваљево, Чачак и многа друга места.

По угледу на свога оца кнеза Лазара, деспот Стефан подиже манастир Ресаву (1407), који убрзо постаје културно и образовно средиште Деспотовине. О градњи манастира Стефанов биограф Константин Филозоф сведочи: *Нашавши најприкладније и најбоље место, где је требало да буде црква, помоливши се приступи делу; и положи основ у име Свете Тројице сведржавнога божанства. И свуда, дакле, са свеколиком журбом и најлепшим стварима и многочасним највештијим радницима, најискуснијим живописцима, ако их је где било, и многим златним и цветним шарама украси је.*

У манастиру Ресави (Манасији) настало је књижевно средиште, *ресавска школа.* Ту су се преписивали и исправљали стари рукописи и настављен је рад на реформи правописа. Међу многобројним преписима верског садржаја, сачувана су и два медицинска кодекса из тог периода.

Деспот Стефан Лазаревић поред војничке храбрости и дипломатске вештине поседовао је и велики дар за књижевност и уметност. Један од ретких писмених владара тога доба, сачинио је посланицу (песму) *Слово љубве*, коју је упутио брату Вуку у време грађанског рата у Србији 1409. године. Поручује брату и његовој властели да не жели да води рат са њима и да ће им опростити, јер верује у братску љубав и блиско помирење.

Деспот Стефан Лазаревић умро је изненада од срчане капи 19. јула 1427. године у селу Главици, код Младеновца, док је био у лову, на коњу, са соколом у руци. Док је умирао дозивао је свога сестрића Ћурђа Бранковића, који је на Сабору у Сребреници на Руднику 1425. године представљен као наследник престола. Константин Филозоф хагиографским описом осликао је догађај деспотове смрти речима: *Када је са коња био скинут, био је у граду наједанпут такав страشان гром изненада, какав никад нисмо чули; од тога часа и тама би у целом том крају тако да се мислило да је ноћ која се у залазак сунца мало просветлила.*

Српски деспот сахрањен је у манастиру Манасији, с десне стране уласка у храм.

Јована Јовановић 7/2

СВЕТИ ШИО И ВУК ПАСТИР

Ова прича је толико невероватна да личи на бајку, али она се заиста догодила у давна времена у сунчаној земљи Грузији, коју су онда звали Иверија.

Ево како је то било: велики подвижник и молитвеник Шио, тражећи пусто место за молитву и тиховање, оде у планину пуну дивљих звери. Тамо нађе једну пећину и настани се у њој.

Планина је била пуна медведа, вукова, хијена и дивљих мачака. У почетку су звери, осетивши мирис човека, долазиле близу пећине, али га ни једна није напала. Тај човек је зрачио чудесним миром, благошћу и љубављу, па су се и дивље животиње пријатељски понашале према њему. После неког времена почеше у планину да долазе људи. Најпре они који су хтели да постану старчеви ученици, а потом и многи које су тражили савет, утеху и молитву. Људи су на магарцима доносили храну, покриваче и оно што им је било најнужније за живот, а на планини су магарци вукли дрвену грађу.

Ускоро је близу старчеве пећине настао манастир, саграђена је црква брвнара и подигнуто неколико колиба. Звери су манастирском братству наносиле штету, нападале су магарце. Свети старац Шио стаде једног дана на брежуљак, прекрсти и именом Христовим позва дивље звери. Монаси су са запрепашћењем гледали како се око старца окупљају звери. Он им рече да је дошло време да себи потраже друго станиште, јер су овде сада људи, а оне их нападају и једу њихове магарце. И још је затражио да једна од звери остане да служи у манастиру, како би помогла да се надокнади штета која је учињена.

Звери су се загледале и полако почеле да разилазе. Остао је само један велики вук, који је пришао старцу и сагнуо главу пред њим. Старац га је благословио и дао му послушање да чува магарце. Од тада је вук водио магарце на пашу. Док су они пасли седео је на стени, а кад дође време за повратак, почео би да завија. Магарци би се окупили, а он их је, као прави пастир, враћао у тор. Потом би дошао код старца који је са њим делио своју скромну вечеру. Тако је то трајало неколико година, све док се једно магаренце није разиграло и опасно приближило ивици провалије. Вук је наслутио опасност. Урликнуо је, али, било је касно. Магаренце се стропоштало у провалију. Вук је

сакупио стадо и раније него обично довео у тор. Монаси су видели да недостаје магаренце и напали су вука.

Он је отишао до старца, ухватио га за руб мантије и почео да вуче. Шио је пошао за вуком, а за њима монаси.

Кад су дошли до ивице провалије старац Шио је видео да на дну провалиј лежи беживотно тело младог магарета.

Замолио је вука да опрости братији што су га неправедно оптужили и рекао му да је његова служба завршена. Поштено је радио и одужио дуг. Опет га је благословио и рекао да иде и придружи се свом чопору. Вук је лизнуо руку светог човека и отишао у планину. Благодат Господња је кроз љубав светог Шио, преобразила дивљу звер.

Манастир у којем је живео свети Шио налази у Саркинетским горама, недалеко од Тбилисија, данашњег главног града Грузије.

Вучја јазбина је сачувана и налази се са јужне стране бивше манастирске трпезарије.

Илустровала Ивана Павловић 8/2

РАСТЕМО...

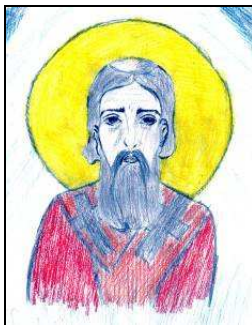
Често се присетим првог разреда и самог поласка у школу . Пред очима су ми слике мале, уплашене и збуњене деце која су у загрљају родитеља тражила склониште од свих страних погледа и страхова. Међу њима проналазимо и себе и видим како дрхтећи стежем мамину руку и као и остали тражим сигурност и помоћ.

Зачуо се звук звона или боље рећи беспотребна јека , како ми се тада чинило. Страх ми је прошетао костима, свет ми се чинио великим, а ја тако малом. Као да сам осетила да је период одрастања почео. А онда појавила се учитељица и топлина њеног осмеха нас је све угрејала. Срећа је победила сваки страх и сваку бригу.

И тако из дана у дан, из године у годину. Све се мења :навике, оцене, осећања. Школски дани постају другачији а ми старији. Растемо... Одмори се претварају у чежњу за погледом црних очију и тражење милих лица због којих ћемо следећи пут једва дочекати звоно. Повремено се опет појави онај страх и оно стезање у грлу, понекад због оцена, а све чешће због нечијих топлих очију.

И кад нам бреме живота савије леђа, и кад седе власи прекрију изборана чело, сетићу се детињства и школског доба као најлепшег и најдражег његовог дела.

Милена Милосављевић 6/3

„Свети Сава” - Маша Петровић 4/3

ПРИЈАТЕЉСТВО

Кад те туга снађе и очи су ти пуне суза, а не знаш како да то преболиш и да наставиш даље, обрати се пријатељу који ће увек бити уз тебе и у најтежим тренуцима.

Многи људи ће ти пролазити кроз живот, али само прави пријатељ ће те волети и оставити траг у срцу. Пријатељство је срећа, пријатељство је љубав, пријатељство је верност, пријатељство је нешто најлепше. Не дај да ти пријатељство буде попут дворца од песка: да га тешко изградиш, а лако срушиш. Запамти, пријатељство је уговор који потписујемо осмехом.

Прави пријатељ је онај који те разуме и кад ћутиш, онај који те опомене када грешиш и који признаје када је погрешно. Са правим пријатељем се често свађаш, али кад се помириш то је најслађе јер у пријатељству главно је ПРАШТАЊЕ.

Зато, чувај пријатеље јер они су ретки.

„ ПРИЈАТЕЉУ ЈЕ БОЉЕ ОПРОСТИТИ НЕГО ГА ИЗГУБИТИ “

Јана Димитријевић 6/3

„Пријатељство ... ?“ - Ана Југ

**„Бејах млад и остарех а не видех праведника остављена
нити његову децу без хлеба“**

Помаже Бог , драги читаоци !

Ево нас са вама у новом броју часописа „Растко“. Као и у сваком броју и сада смо вам спремили веома интересантан и занимљив интервју.

Да ли можете за почетак да нам се представите?

Драгутин Милојевић, професор физичког васпитања у ОШ "17.октобар", у Јагодини. Диплому сам стекао на Факултету за Физичко васпитање у Београду и цео досадашњи радни век сам провео радећи у образовању.

Колико дуго радите у нашој школи?

1994. године са дошао у моју школу, зашто кажем моју? Зато јер је буквално цео мој живот везан за "17.октобар". За мене - као ђака ове школе, мене - као родитеља ученика ове школе и као професора у њој.

Да ли волите свој посао и због чега?

Никада, ни као млад човек, нисам имао дилему чиме ћу се бавити кад одрастем. Цео мој живот везан је за спорт и логичан след ствари је било бављење педагошком праксом. Постоји много разлога због којих волим свој посао. Овом приликом навешћу вам само два, овај посао пре свега захтева динамику и радни дан испуњава дечијим осмесима.

Којим спортовима сте се бавили ?

Моја генерација је одрасла у авлијама и по пољанама на којима смо играли буквално све спотове као и разне друге дечије игре. Када је дошло време избора највише сам волео рукомет и тако одлучио и постао голман.

Колико Вам је спорт помогао у животу?

Спорт, пре свега, физички ојача човека, научи га радној дисциплини, учи те поштовању, јер да би успео, мораш поштовати ауторитет тренера. И кад све то пренесеш у свакодневни живот, ти постајеш вредан, радан, лепо васпитан и одговоран човек.

Какав је осећај постати првак Србије у рукомету и притом бити проглашен за најбољег рукометаша првенства?

Само кад помислиш да си једнога момента најбољи у својој земљи у било чему је феноменално. Наравно, ја то сигурно не бих постао да није било мојих другова са којима сам тренирао и освојио то првенство. Радо се сећам тог времена и свих њих.

Колико је спорт важан у животу?

Мислим да сам кроз ова два предходна одговора указао на његову важност, али да додам и нагласим: Спорт је једноставно незаменљива карика у ланцу који се зове васпитање.

Да ли имате неки хоби?

Бавим се кинологијом и страствен сам ловац. И један и други су везани за кретање и природу, што после напорног рада веома прија.

Какав је ваш став према вери?

Ту немама дилема, моји су сви верујући, тако да сам и ја то научио од њих. Крсна слава ми је Митровдан, нажалост не идем у цркву онолико колико мислим да би требало, али се трудим да живим по Божијим заповестима.

За крај, шта бисте поручили нашим читаоцима ?

Као што каже Свето Писмо : „Бејаш млад и остарех а не видех праведника остављена нити његову децу без хлеба“, дакле живите часно и поштено и не брините, све се једног дана врати и исплати.

Сара Павловић 8/3

„Омиљени час“ - Ања Петровић 3/4

ФОКЕ

За овај број часописа „Растко“ одлучили смо да вам кажемо нешто више о новој и веома занимљивој животињи у Јагодинском зоолошком врту – фоки. Фоке припадају групи сисара и могу бити различитих величина . Глава ових животиња је спљоштена и врло нејасно одвојена од остатка тела, а тежина им варира у зависности од врсте којој припадају. Младунци фоке имају густо крзно које нестаје током одрастања и њега замењује кратка длака. Заштиту од хладноће пружа им дебео слој сала, који им такође служи и као залиха хране, али им смањује уобичајену тежину тела и омогућава лакше пливање. Фоке су у стању да дуго чувају удахнути кисеоник, тако да могу да роне и на дубинама од неколико стотина метара и да на тим дубинама остану и до два сата. Оне имају кратка пераја која углавном користе за кретање по тлу, док њихова задња пераја су са репом спојена и то им омогућава лакше пливање. Скоро све породице фока живе у сланим водама , али постоје и изузетно фоке које живе у Бајкалском језеру. Углавном се могу наћи у поларним и субполарним морима. Занимљиво је то да фоке

скоро немају очњаке, јер су њихови зуби прилагођени начину исхране, тако да им је грађа зуба специфична.

Најважније је да можете да одете до Зоолошког врта и тамо да се са њима сусретнете, а верујте да ће врло брзо привући све ваше симпатије.

Исидора Станковић 6/5

Ања Марјановић 6/5

„Омиљени час“ - Јелена Јерemiћ 3/4

„Омиљени час“ - Наталија Трифуновић 3/4

ФИЛИП ВИШЊИЋ

Филип Вишњић (1767-1834) је један од најпознатијих српских гуслара и твораца српских народних песама.

Филип Вишњић је рођен на Мајевници, у селу Горња Трнова, општина Угљевик. Ослепевши од великих богиња још као дете, Вишњић је постао професионални певач. С гуслама у рукама је путовао по читавом босанском пашалуку, па и даље, све до Скадра. По селима и на манастирским саборима певао је Србима, а пролазећи кроз градове певао је на дворовима турских првака. Две публике тражиле су различите песме тако да је Вишњић имао два различита репертоара, један за своје хришћанске, а други за муслиманске слушаоце. Његове песме о Светом Сави карактеристичне су за манастирски, хагиографски репертоар слепих певача.

Ако желите нешто више да сазнате, дођите у Музеј воштаних фигура који је једини на Балкану и тамо ћете видети фигуру Филипа Вишњића и чути још много занимљивости из његовог живота.

Милош Симић 6/3

ШТА ЈЕ ДЕЈВИС КУП

Дејвис куп (енгл. Davis Cup) је најпознатије екипно такмичење мушких тениских репрезентација, за велики, 18 kg тежак сребрни пехар, поклон оснивача Двајта Ф. Дејвиса (1879-1945), председника америчког тениског савеза. Игра се сваке године од почев 1900.године.

Дејвис је као студент на Харварду 1899. организовао први меч између харвардских и британских играча, што је послужило као модел за први сусрет САД и Уједињеног Краљевства 1900. Од 1903. у такмичење су се укључиле Белгија, Аустрија, Француска и Аустралија (заједница коју су чиниле Аустралија и Нови Зеланд до 1913).

Данас су у такмичење укључене 134 земље. Све националне екипе се такмиче да уђу у елитну светску групу од 16 репрезентација које сваке године, током четири викенда, играју по куп систему да добију победника за ту годину. Екипе су у предтакмичењу подељене у три зоне: европску, америчку и азијску.

Победничко славље у препуној Арени

Свака репрезентација има од два до четири играча. У оквиру сваког сусрета играју се четири појединачна меча и један

у игри парова. Сусрет траје три дана (петак-недеља). Појединачни мечеви се играју

првог и трећег, а парови другог дана. Игра се на три добијена сета. Тим који победи у три меча сматра се победником. Женски еквивалент за ово такмичење је Куп Федерације односно Фед куп.

Новак Ђоковић, Виктор Троицки, Јанко Типсаревић и Ненад Зимоњић, освојили су у Београду прву титулу у историји, победивши противника велике традиције, каква је Француска - наводи се у објашњењу редакције италијанског дневника.(Газета)

Сам Ђоковић као највећа звезда нашег тима каже: **„Дефинитивно сам у великом стилу затворио прошлу сезону. Освајање Дејвис купа за Србију је била наша историјска победа и дала ми је пуно самопоуздања за 2011. годину. Сваки пут кад погледам последњих неколико поена Викторовог меча, нас како се радујемо и бријемо главе, најежим се. Било је невероватно. Овде ми прија и то што сам поново на терену за који ме вижу лепа сећања“**

Редакција италијанског дневника је међу десет најуспешнијих екипа света изабрала и Дејвис куп репрезентацију Србије.

Алекса Марковић 6/3 и Лука Петровић 6/3

„ Јуначко срце " - Јована Ђурђевић 4/5

НАУКА СВУГДЕ МЕСТО НАЂЕ ИЛИ НАУК НИЈЕ БАУК

Наука свугде место нађе је народна мудрост која је преточена у догађај под називом „Фестивал науке“. Овај посебан фестивал одржан је у нашој школи 24.12.2010.године. Мото овог фестивала је био „НАУК НИЈЕ БАУК“.

Али како науци и доликује, лепо је знати шта тачно значи ФЕСТИВАЛ НАУКЕ .

Фестивал је *назив који у најширем смислу означава јавну свечаност или серију свечаности која се редовно одржава у неком граду или локацији, те је посвећена одређеном аспекту живота. Најпознатији су фестивали музике, филмски фестивали...*

Реч **наука** има много значења, а за ову прилику издвајамо дефиницију : ***Наука је објективно, логички аргументовано и систематизовано знање о законитостима, чињеницама, узроцима и појавама у стварности, стечено и проверено егзактним посматрањем, поновљивим експериментом и ваљаним размишљањем.***

Ако се мало удубите из саме кованице *Фестивал науке* одмах схватите да су спојене забава и збиља, компликовано и једноставно... У једном дану смо учили забављајући се, сазнавали смо - откривајући, забављали смо се промишљајући и тражећи најбоље одговоре.

Леп призор : горњи спрат је био целог дана преплављен радозналим школарцима који су обилазили учионице и кабинете и откривали :

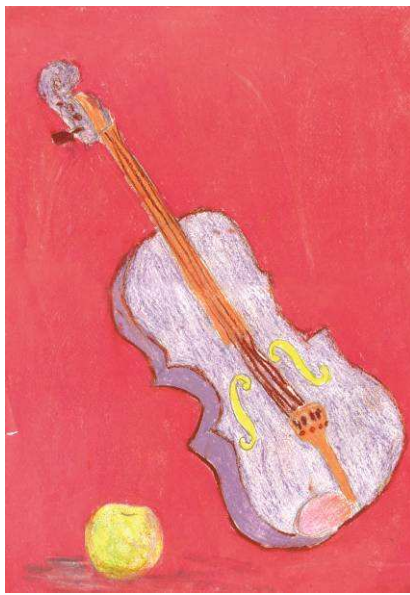
- КОЈА СВА ДИВНА МЕСТА ПОСТОЈЕ НА НАШОЈ ПЛАНЕТИ (Географија)
- КАКО КОРИСТИТИ СТЕЧЕНО ЗНАЊЕ У СВАКОДНЕВНОМ ЖИВОТУ (Биологија)

- КАКО ДА УВЕК БУДЕТЕ ИЗМЕЂУ ИГРЕ И МАТЕМАТИКЕ (Математика)
- КАКО СЕ РАДИ У МАЛОЈ КУЋНОЈ ЛАБОРАТОРИЈИ (Хемија)
- КАКО СУ ЉУДИ ЖИВЕЛИ КРОЗ ВЕКОВЕ (Историја)
- ДА ФИЗИКА НИЈЕ БАУК (Физика)

Отварање Фестивала је било свечано и уз присуство Ратка Стевановића, председника Скупштине града Јагодина и Животе Старчевића начелника Министарства просвете. Пре него што смо се сви упустили у авантуру звану наука, отворена је изложба фотографија ученика које су начињене мобилним телефонима, па је ова изложба названа МОБИ ФОТО ФЕСТ - СВЕТЛОПИСИ. Кренули смо од уметности, светлости, лепоте, обишли дивна места на планети, поиграли се са бројкама, сналазили се у кућној лабораторији и путовали кроз време.

РАДА ПЕТРОВИЋ- ШУМАР

школски психолог

„Учење је светлост“ - Ана Југ

НОВА ГОДИНА

Новогодишња чаролија стиже у наш крај,
доносећи срећу и велики сјај.
Насмејана лица свему се веселе
уз музику и пахуље беле.

Шарена јелка поносито стоји
и децу усређује поклонима новим.
Атмосфера празнична влада улицама
Нова година је пред нашим вратима .

*Ања Марјановић и
Исидора Станковић 6-5*

НОВА ГОДИНА

Са неба пахуљице веју
кровове и улице покривају.
Деца се весело смеју,
а старији се у кући греју.
Грудве са свих страна лете
свако би волео да је дете.
Осмех је на нашем лицу
док се дивимо Снешку Белићу.
Са свих страна лампице светле
а ирваси небом лете.
Сви чекају Деда Мраза,
утабана је његова стаза.
Радујемо се поклонима
и новим, лепшим данима.

Тамара Пантелић 6/4

БОЖИЋ БАТА

Божич Бата отвара сва врата
јер он је свету тата.
Ђаци га славе и много воле
јер тада се одмарају од школе.
Свако има жељу
да проведе живот у весељу.

*Александра Ф., Петар,
Тања и Александра Ј. 6-1*

ДЕДА И ДЕЦА

Дошла је зима
са доста снега
"Хајде, децо",
зове нас деда.
Деда санке вуче,
па мало стане,
па опет вуче,
па почне да јауче.
"Шта је било деда?"
"Старост ме мучи!"
"Па онда, деда, хајдемо кући!"
Деда се буни, све у снег гледа,
остао би дуже да нема и леда.
Деда се буни и неће кући.
"Ми ћемо те, деда, на санкама вући!"

Марко Миркаило 6-1

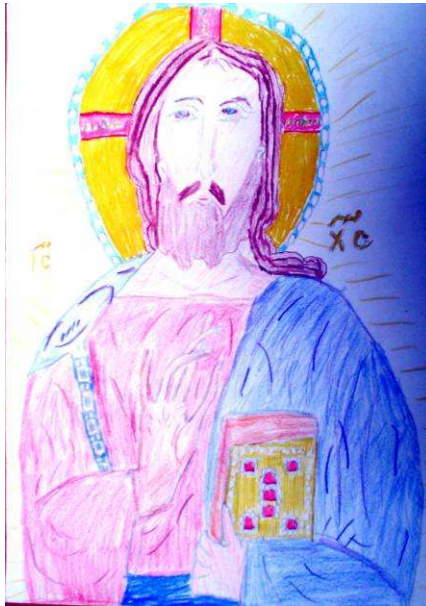
ШТА МЕ ЧИНИ СРЕЋНОМ

Срећа- реч коју многи не разумеју на прави начин и често је проналазе у материјалним стварима. За мене је срећа много више. Сваки тренутак проведен са породицом, љубав коју пружам и сазнање да ми је узвраћенапредставља за мене праву срећу.

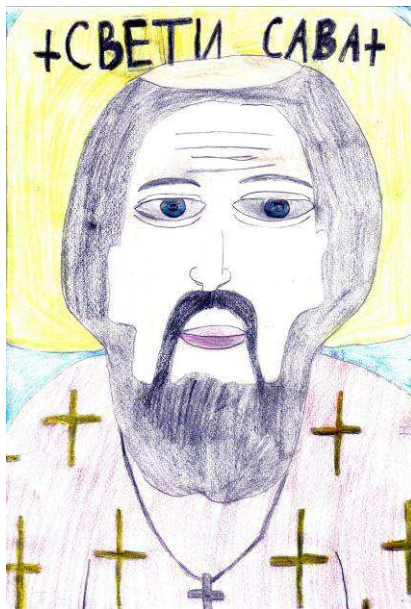
Док сам била дете, срећу сам проналазила у лепим играчкама. Међутим, одрастање ме је навело на другачије размишљање.Схватила сам да ме моја породица највише усрећује. Увек су уз мене, бодре ме, подржавају, храбре, а када је потребно и теше.Њихови осмеси ме веселе, радујем се њиховој радости и тужна сам када су нерасположени.

Сваки тренутак са њима је од непроцењиве вредности,а љубав између нас се сваким даном увећава. Када неко има ослонац, љубав и увек сигурну луку он је богат и изнад свега, срећан човек.

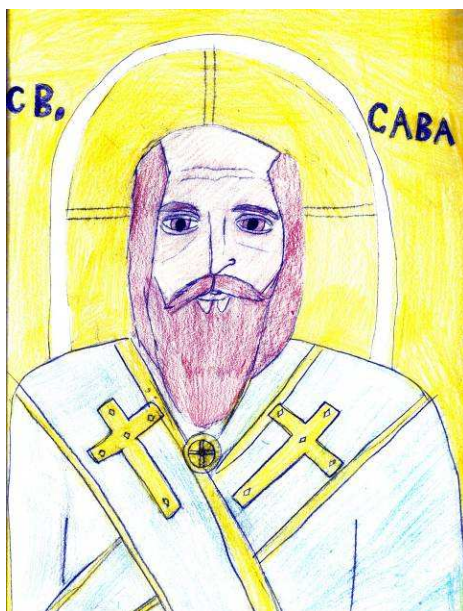
Исидора Станковић 6-5

„Извор среће” - Данило Миленковић 4/3

„Свети Сава” - Јелена Јоцић 4/5

„Свети Сава” - Исидора Јовановић 3/3

„Добра земља” - Душан Јанковић 3/3

„Добар као анђео” - Милијана Стриковић 2/3

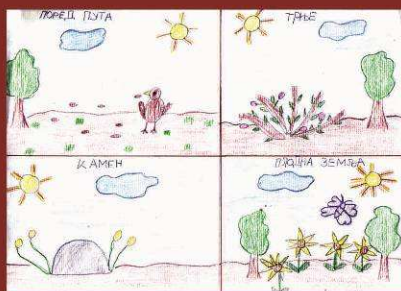
„Свет...” - Милица Јаковљевић 4/3

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

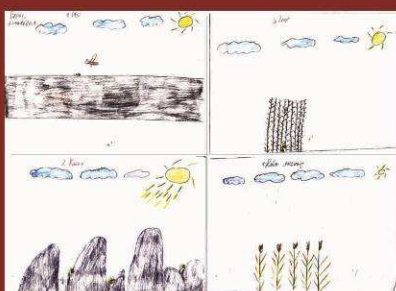
НА ТЕМУ ЈЕВАНЂЕЛСКЕ ПРИЧЕ О СЕЈАЧУ И СЕМЕНУ

Андрија Маринковић 3/3

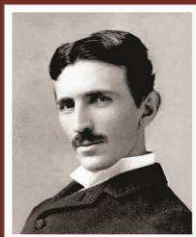

Јована Милановић 3/2

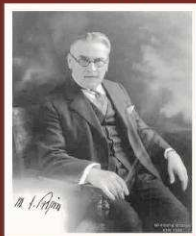

Бранка Димитријевић 3/1

наук није баук ...

Никола Тесла

Михајло Пупин

Милутин Миланковић

(можда баш ти ?)